

שיר השירים, עם תרגום ארמי המתורגם לעברית

א,א) שיר השירים אשר לשלמה:

- שיריו ותשבחו דאמר שלמה נביא מלכא דישראל ברוח נבואה, קדם רבון כל עלמא יי.
 עסרתי שירתא אתאמרו בעלמא הדיו, שירא דין משובח מן פלהון.
- (1) **שירתא קמיתא**, אמר אדם בזמן דאשתביק ליה חובתיה ואתא יומא דשבתא ואגין עלוי, פתח פומיה ואמר, "מזמור שיר ליומא דשבתא". (תהלים צב,א)
- (2) **שירתא תנייתא**, אמר משה עם בנוי דישראל בזמן דבזע להון מרי עלמא ית ימא דסוף, פתחו בלהון כחדא ואמרו שירתא, דהכדין כתיב, "בכן שבח משה ובני ישראל". (שמות טו,א)
- (3) **שירתא תליתיתא**, אמרו בנוי דישראל בזמן דאתיהיבת להון בירא דמרקם, דהכדין כתיב, "בכן שבח ישראל". (במדבר כא,יז)
- (4) **שירתא רביעיתא**, אמר משה נביא כד אתא זמניה למפטר מן עלמא, ואוכח בה ית עמא בית ישראל, דהכדין כתיב, "אציתו שמיא ואמליל". (דברים לב,א)
- (5) **שירתא חמישיתא**, אמר יהושע בר נון כד אגח קרבא בגבעון, וקמו ליה שמשא וסיהרא תלתין ושית שעין ופסקו מלמימר שירתא, פתח פומיה איהו ואמר שירתא, דהכדין כתיב, "בכן ישבח יהושע קדם יי". (יהושע יב)
- (6) **שירתא שתיתיתא**, אמר ברק ודבורה ביומא דמסר יי ית סיסרא וית משריתיה ביד בנוי דישראל, דהכדין כתיב, "ושבחת דבורה וברק בר אבינועם". (שופטים ה,א)
- (7) **שירתא שביעיתא**, אמרת חנה בזמן דאתיהיב לה בר מן קדם יי, דהכדין כתיב, "וצליאת חנה ברוח נבואה ואמרת". (שמואל א' ב,א)
- (8) **שירתא תמיניתא**, אמר דוד מלכא דישראל על כל נסיא דעבד ליה יי, פתח פומיה ואמר שירתא, דהכדין כתיב, "ישבח דוד בנבואה קדם יי". (שמואל ב' כב,א)
- (9) **שירתא תשיעיתא**, אמר שלמה מלכא דישראל ברוח קדשא קדם רבון כל עלמא – יי. [=מגילת שיר השירים]
- (10) **ושירתא עשריתא**, עתידין למימר יתה בני גלותא בעדן דיפקון מן גלותא, דהכדין כתיב ומפרש על ידוי דישעיה נביא, דהכדין כתיב, "שירא הדיו יהי לכון לחדוא – כליל אתקדשות חגא דפסחא. וחדות לבא – כעמא דאזלין לאתחזאה קדם יי תלת זמנין בשתא במיני זמר וקל טבלא, למיעל לטורא דיי, ולמפלח קדם יי תקיפא דישראל": (ישעיה ל,כט)

כשיצאו ישראל ממצרים, קדפו פרעה וחילו אחריהם ברכבים ובפרשים, והיתה הדרך חסומה בפניהם [בפני ישראל] מארבע רוחות – מימין ומשמאל, מדבריות מלאים נחשים, שרפים, ועקרבים; ומאחריהם, – פרעה הרשע וחילו; ולפניהם, היה ים סוף.

מה עשה הקב"ה? נגלה בכח גבורתו על הים, ויבש את מימיו, ואת הטיט [שבקרקעית הים] לא יבש. [כן בשמות רבה כד, א. / ויש לומר שעשה כן בהתחלה כדי לנסות את ישראל, אולם אח"כ יבש את הקרקע ועברו בחרבה. ובאשמורת הבוקר, אחר שעברו בני, ירד עמוד הענן ועשה הקרקע כטיט כדי שמרכבות פרעה יתקעו שם. (רש"י שמות יד, כד)] אמרו הרשעים [שמישראל] וערב רב והנכרים שביניהם: "את מימי הים יכל (ה') ליבש, ואת הטיט לא יכל ליבש".

⁽¹⁾ באותה שעה חרה אף ה' עליהם, ורצה להטביעם במי הים כמו שטבעו פרעה וחילו, רכבו, ופרשו וסוסיו!. [וזהו שאמר, "לטוטני ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי", שרציתי להטביע רשעים שבו, כמו שהטבעתי סוסי ורכבי פרעה!] לולא משה הנביא שפרש ידיו בתפילה לפני ה', והשיב כעס ה' מהם. ופתח הוא [=משה] וצדיקי הדור את פיהם ואמרו שירה, ועברו בתוך ים סוף ביבשה, בזכותם של אברהם יצחק ויעקב – אהובי ה'.

א,י⁽¹⁾ נאון לחילך בתלים⁽²⁾ צנאךך בחרוזים:

כד נפקו למדברא, אמר יי למשה:

- ⁽¹⁾ "כמה יאי עמא הדין לאתיבא להון פתגמי אורייתא, ויהון כזממין בליסתהון דלא יעדון מן אורחא טבא, היכמא דלא עדי ססיא דזממא בליסתיה.
- ⁽²⁾ וכמה יאי קדלהון לסוברא גיר פקודי, ויהון עלויהון – כגירא על קדל תורא, דהוא תריש בחקלא, ומפרניס יתיה וית מריה":

כשיצאו למדבר, אמר ה' למשה:

- ⁽¹⁾ כמה נאה העם הזה להינתן להם דברי תורה [=בתורים], ויהיו להם כמתגים בלחיהם [כדי] שלא יטו מן הדרך הטובה, כמו שהסוס אינו נוטה מן הדרך, [לפי] שהמתג בלחיו. * [ראה תמונה]
- ⁽²⁾ וכמה נאה צנאךם לסבול עול מצותי, ויהיו עליהם [המצוות] בעול על צנארי השור, שהוא חורש בשדה ומפרנס את עצמו ואת אדונו. [תורים; חרוים. – מיני מחרוות וענקים ללחיים ולצואר. (ניתן לראות עד היום במסיבות "חינה" אצל יהודי תימן)]

א, יג) ⁽¹⁾ צָרוּר הַמֹּר | דֹּדְלִי לִי ⁽²⁾ בֵּין שְׂדֵי יִלִּין:

⁽¹⁾ ביה זמנא אמר יי למשה: "איזיל חות ארום חבילו עמך; פסק מני ואשיצנון!".

בְּכֵן תֵּב מִשֶּׁה וּבְעָא רַחֲמִין מִן קָדָם יִי, [זוהר, "צרוור המור דודי לי", שדחי רצה לקצר ולקמר לי; לענישני ולכלותני]

וְדָכַר יִי לְהוֹן עֵקִידַת יַצְחָק דְּכַפְתִּיחָא אָבוּי בְּטוּר מוֹרְיָה עַל מְדַבְחָא, וְתַב יִי מִן רוּגְיָה,

⁽²⁾ וְאֶשְׂרֵי שְׂכִינְתִּיחָא בִּינֵיהוֹן כְּמִלְקַדְמִין:

באותה שעה אמר ה' למשה: "לך רד כי שחת עמך" (שמות לב, יז), "הֲרָף מִמֶּנִּי וְאֶשְׂמִידֶם". (דברים ט, יד)

או שב משה ובקש רחמים מלפני ה'. וזכר להם ה' את עקידת יצחק אשר עקד אותו אביו

בהר המוריה על המזבח, ושב ה' מכעסו, והשרה שכינתו ביניהם כמקודם. *

* השכינה שרתה בין הכרובים שעל ארון הברית. / ראשי בְּדֵי הארון בלטו בפרוכת התלויה כנגד הארון, כדמות שני בְּדֵי אשה,

כמו שנאמר, "יִיאָרִיכוּ הַבְּדִים, וַיֵּאָרְאוּ רֵאשֵׁי הַבְּדִים וְגו'" (מ"א ח, ח) [זוהר שאמר, "בין שְׂדֵי יִלִּין".

א, יד) ⁽¹⁾ אֶשְׂפֹּל הַכֶּפֶר | דֹּדְלִי לִי ⁽²⁾ בְּכַרְמֵי עֵין גְּדִי:

⁽¹⁾ הַא בְּכֵן נַחַת מִשֶּׁה וּתְרִין לוחֵי אַבְנֵין בִּידוּי, וּבְגִין חוּבֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְיַקְרוּ יְדוּי וּנְפִלוּ וְאֶתְבְּרוּ.

בְּכֵן אֶזַּל מִשֶּׁה וְשָׁף ית עֲגָלָא, וּבְדַר ית עֲפָרִיחָא לְנַחְלָא, וְאֶשְׂקֵי ית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,

וְקַטַּל ית כָּל מֵאן דְּאֶתְחַיֵּב קְטוּל, וְסַלַּק זְמַנָּא תַנְיָתָא לְרַקִּיעָא וְצַלִּי קָדָם יִי וְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּכֵן אֶתְפַּקֵּד לְמַעַבְד מִשְׁכְּנָא וְאָרוּנָא.

בההוא זמנא, אחי משה ועבד ית משכנא וית כל מְגוּהֵי וית אָרוּנָא, וְשׁוּי בְּאָרוּנָא ית תְּרִין לוחֵין אֶתְרַגְּוּ,

וּמִנֵּי ית בְּנֵי דְאֶהְרוּן כְּהֵנָּא לְקַרְבָּא קוּרְבָּנָא עַל מְדַבְחָא, וְלִנְסַכָּא ית חַמְרָא עַל קוּרְבָּנָא.

וּמִנֵּי הוּוּ לְהוֹן חַמְרָא לְנְסַכָּא, הֲלָא אַנּוּן בְּמַדְבְּרָא, לָא אֶתְר כְּשֶׁר לְבֵית זְרַע, וְאִף לָא תִינִין וְגוּפְנִין וְרַמּוּזִין?

⁽²⁾ אֵלָא הוּוּ אֶזְלִין לְכַרְמֵי עֵין גְּדִי וְנִסְבִּין מִתַּמָּן אֶתְפְּלִין דְּעַנְבִּין, וְעֶצְרִין מְנַהוֹן חַמְרָא,

וּמִנְסַכִּין יְתִיחָא עַל מְדַבְחָא – רַבְעוֹת הֵינָּא לְאֶמְרָא חַד:

⁽¹⁾ **או** יָרַד מִשֶּׁה [מן ההר] וּשְׁנֵי לוחֵות אַבְנִים בִּידוּי,

וּמִפְנֵי עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּבְדוּ יְדֵינָּא [מלשאת את הלוחות הכבדים] וּנְפִלוּ וּנְשַׁבְרוּ.

או הֵלֶךְ מִשֶּׁה וְטָחַן אֶת הָעֵגֶל וְזָרְחָה אֶת אֶפְרוּ לְנַחַל, וְהִשְׁקָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָרַג כָּל מִי

שֶׁנִּתְחַיֵּב מִיָּתָהּ, וְעֵלָה שְׁנֵית לְרַקִּיעַ וְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי ה' וְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

[זוהר שאמר, "אשכול הכופר" – היינו משה, איש האשכולות, איש שכל מידה טובה בו, כיפר עלי בתפלתו]

או נִצְטָוָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁכַּן וְאָרוֹן.

באותו זמן מָהַר מִשֶּׁה וְעִשָּׂה אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּלִיו, וְאֶת הָאָרוֹן, וְשָׂם בְּאָרוֹן אֶת שְׁנֵי הַלוחֹת

הָאֲחֵרִים, וּמִנָּה אֶת בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְלִנְסַךְ הַיַּיִן עַל הַקִּרְבָּן.

וּמֵהֵיכָן הִיָּה לָהֶם יַיִן לְנִיסוּךְ, הֲרִי הֵם בְּמַדְבַּר, "לֹא מִקוּם שְׂרָאוּי לִזְרִיעָה, וְגַם לֹא תַאנִּים וְגַפְנִים וְרִימוֹנִים?"

(ע"פ במדבר כה, אלא היו הולכים) ⁽²⁾ לְכַרְמֵי עֵין גְּדִי וְלִקְחִים מִשָּׁם אֲשֶׁכוֹלוֹת עַנְבִּים וְסוּחֲטִים מֵהֶם יַיִן,

וּמִנְסַכִּים אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ – רַבִּיעִית הָהֵין לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד. [=קרבן התמיד. (שמות כט, מ.) / במדבר כה, ז.]

כשהיו עם ישראל הולכים במדבר, היו ענני כבוד טובבים אותם, **ארבעה מארבע רוחות העולם** – כדי שלא תשלוט בהם עין רעה. **ואחד מעליהם** – כדי שלא ישלוט בהם שָׂרָב ושמש, ואף לא גשם וברד. **ואחד מתחת להם** – שהיה נושא אותם, כאשר נושא הָאֲמֵן את היונק בחיקו. **ואחד שהיה רץ לפנייהם מהלך שלושה ימים** – להנמיך ההרים ולהגביה המישורים, והורג כל נחשים, שרפים, ועקרבים שבמדבר, והיה מחפש להם מקום ראוי ללון. [וחכו ישראל ל-7 עננים אלה:] מפני שהיו עסוקים בלימוד תורה, (2) שניתנה להם ביד **ימינו** של ה'. (דב' לג,ב)

(ב,ז) (1) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה

אסתעירו | ואסתעוררו אתהאקה – (2) עד שתחפץ:

בְּתֵר כֵּן, אֶתְאַמֵּר לְמֹשֶׁה בְּנְבוּאָה מִן קִדְּם יי, לְמַשְׁלַח אֲזַגְדִּין לְאַלְלָא יֵת אַרְעָא. וְכַד תָּבוּ מִלְּאַלְלָא, אֶפִּיקוּ שׁוּם בֵּישׁ עַל אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְעַכְּבוּ [ישראל] אַרְבַּעִין שְׁנִין בְּמַדְבְּרָא. פְּתַח מֹשֶׁה פְּמִיָּה וְכֵן אָמַר: (1) "אֲשַׁבְּעִית יִתְכוּן כְּנִשְׁתָּא דְיִשְׂרָאֵל בֵּין צְבָאוֹת וּבִתְקִיפֵי אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל – דְּלֹא תִזְיָדוּן לְמַסַּק לְאַרְעָא דְכְנַעַן עַד דִּיהִי רַעְוָא מִן קִדְּם יי, וְיִסּוּפוּן כָּל דְרָא אֲנִישֵׁי קְרָבָא לְמִמַּת מְגוּ מְשִׁרִיתָא; הִיכְמָא דְזָדוּן אַחִיכוּן בְּנֵי אַפְרַיִם דְנִפְקוּ תְלַתִּין שְׁנִין מִמְצָרִים עַד לָא מְטָא קְצָא, וְנִפְלוּ בְּיַד פְּלִשְׁתָּאֵי דִיתְבִּין בְּגַת וּקְטִלוּ יִתְהוּן. (2) אֵלֶהִין אֲזַרְיָכוּ עַד זְמַן אַרְבַּעִין שְׁנִין, וּבְתֵר כֵּן יַעֲלוּן בְּנִיכוּן וְיַחְסְנוּן יִתְהוּ":

לְאַחַר מִכֵּן [=לְאַחַר שְׁבַעֲנֵי הַמִּשְׁכָּן. (א.י.ד.)], נֶאֱמַר לְמֹשֶׁה בְּנְבוּאָה מֵאֵת ה', לְשַׁלּוּחַ מְרַגְלִים לְרַגֵּל אֶת הָאָרֶץ. וּכְשֶׁשָּׁבוּ מִלְּרַגֵּל, הוֹצִיאוּ שֵׁם רַע עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִתְעַכְּבוּ אַרְבַּעִים שָׁנָה בְּמַדְבַּר. פְּתַח מֹשֶׁה אֶת פִּיו וְכַךְ אָמַר: (1) "הַשְּׁבַעֲתִי אֶתְכֶם כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל בְּה' צְבָאוֹת* וּבִתְקִיפֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, [=אֵילֵי הַשְּׁדָה]" – **שלא תזידו** לעלות לארץ כנען **עד שיהיה רצון מלפני ה'**, [=עַד שֶׁתִּחְפֹּץ], וְיִתְמוּ כָל הַדּוֹר אֲנִישֵׁי הַמִּלְחָמָה לְמוֹת מִקְרַב הַמַּחְנֶה; **כמו שהזידו** אחיכם בני אפרים, שִׁיְצָאוּ שְׁלוּשִׁים שָׁנָה מִמְצָרִים בִּטְרָם הִגִּיעַ הַקֶּץ, וְנִפְלוּ בְיַדֵי הַפְּלִשְׁתִּים יוֹשְׁבֵי גַת, וְהִרְגוּם; (2) אֵלֶּא, חֲכּוּ עַד זְמַן [שִׁיעֲבִרוּ] אַרְבַּעִים שְׁנִים, וְאַחַר כֵּן יַעֲלוּ בְנֵיכֶם וְיִירְשׁוּ אֹתָהּ.

* **בצבאות**. בְּה' צְבָאוֹת. דּוֹרֵשׁ הַמִּילָה שְׁהִיא חוּל, וְהוֹפְכָה לְקוֹדֵשׁ, וְאִין אִיסוּר בְּדַבְרָא. (וְכֵן לְקַמֵּן ב.ז. "שְׁלֵהֲבַתִּיה") אֲבָל לְהִיפֹךְ, שֵׁם קוֹדֵשׁ לְדוֹרֵשׁ אֹתוֹ חוּל, אִיסוּר, שְׁמָא יִטְעוּ שְׁהוּא חוּל, וְיִבּוּאוּ לְמַחְקוּ.

(ב,ח) (1) קול דודי הנהיזה בא (2) מדלג על ההרים (3) מקפץ על הגבעות:

אָמַר שְׁלֹמֹה מִלְּכָא: "בְּעֵדֵן דְּהוּוּ יִתְבִּין עִמָּא בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרִים, סְלִיקַת קְבִילְתְּהוּן לְשִׁמִּי מְרוֹמָא. (1) הָא בְּכִין אֶתְגְּלִי יְקָרָא דִּי לְמֹשֶׁה עַל טוּרָא דְחוֹרְב, וְשִׁדְרַת יִתִּיה לְמִצְרַיִם לְמַפְרַק יִתְהוּן, וְלֶאֱפָקָא יִתְהוּן מְגוּ דְחוֹק מְרוֹת מְצָרָאֵי. (2) וְטִפְּזוּ עַל קְצָא, בְּגִין זְכוּתָא דְאַבְהָתְהוּן דְמִתְלִין לְטוּרָאֵי, (3) וְשׁוֹר עַל זְמַן שְׁעִבּוּדָא מָאָה וְתִשְׁעִין שְׁנִין, עַל צְדָקְתָא דְאַמְהָתָן דְמִתְלִין לְגַלְמָתָא:"

ד,יג) ⁽¹⁾ שְׁלַחֲחִיד פְּרָדֶס רְמוּזִים ⁽²⁾ עִם פְּרֵי מְגָדִים ⁽³⁾ כְּפָרִים עִם־נְרָדִים:

⁽¹⁾ ועולימיד – מְלִין פְּקוּדֵי הַכְּרַמּוֹנִים; ⁽²⁾ וְרַחֲמִין לְנִשְׁיָהוּז, וְיִלְדוּן בְּנִין צְדִיקִין כְּוַתְּהוּז;

⁽³⁾ וְרִיחְהוּז מְתִיל הַכִּי: כְּבוֹסְמִנִין טְבִין דְּגַנְתָּא דְּעַדן – כְּפּוּרִין עִם רְשָׁקִין:

⁽¹⁾ ובחורניך – מלאים מצוות כרימונים, [פרד"ס. 4 דרכים שהתורה נדרשת: פשט רמו דרש סוד. והו שאמר, מלאים מצוות כרימונים]

⁽²⁾ ואוהבים את נשותיהם, ומולידיים בנים צדיקים כמותם. [=וזהו, "עם פרי מגדים", פרי משובח, והיינו פרי בטן, הבנים]

⁽³⁾ וריחם, משול כך: כבשמים טובים של גן עדן – כפפים עם נרדים. [כפר. שיח ריחני. (מכתישת עליו מופק צבע החינה)]

ד,יד) גִּרְדָּ | וְכַרְפֶּס קִנְהָ וְקַנְמוֹן – עִם כָּל־עֲצֵי לְבוֹנָה

מֵר וְאֶהְלוֹת – עִם כָּל־רְאֲשֵׁי בְשָׂמִים:

רְשָׁק, וּמוֹרִיקָא, וְקִנְיָ בְּסָמָא, וְקַנְמוֹן – עִם כָּל קִיסֵי לְבוֹנְתָא.

מִירָא דְכִיָּא, וְאַקְסִיל אֶלְוָאן – עִם כָּל מִינֵי בוֹסְמִנִין:

[מִירָא דְכִיָּא. = מור טהור. (הבושם מופק משרף העץ). / אַקְסִיל אֶלְוָאן = עץ אלני. (הבושם מופק משרף העץ).]

נְרָדָּ, וּכְרוֹם, וְקִנְהָ בּוֹשֶׁם, וְקַנְמוֹן – עִם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה.

מֵר דְרוּר, וְאֶהְלוֹת – עִם כָּל רְאֲשֵׁי בְשָׂמִים.

ד,טו) ⁽¹⁾ מַעֲנֵן גְּזִים ⁽²⁾ בְּאֵר מַיִם חַיִּים ⁽³⁾ וְנִזְלִים מִן־לְבָנוֹן:

⁽¹⁾ וּמִיָּא דְשִׁילּוּחַ מִדְּבָרִין בְּנִיחַ עִם מוֹתֵר מִיִּין דְּנִגְדִין מִן לְבָנוֹן – לְאֶשְׁקָאָה יְת אַרְעָא דִישְׂרָאֵל,

⁽²⁾ בְּגִין דְּאֵנוֹן עֶסְקִין בְּפִתְגָמֵי אוֹרִיתָא דְמִתִּילִין לְבִירָא דְמִיִּין חַיִּין,

⁽³⁾ וּבִזְכוּתָא דְנִסּוּךְ מִיָּא דְמִנְסַכִּין עַל מִדְּבָחָא בְּבֵית מִקְדָּשָׁא דְמִתְבְּנֵי בִירוּשָׁלַם דְמִתְקָרִי לְבָנוֹן:

⁽¹⁾ וּמִי הַשִּׁילּוּחַ הוֹלְכִים לֵאט – עִם יֵתֵר הַמַּיִם הַנּוֹזְלִים מִלְבָּנוֹן – כִּי לְהַשְׁקוֹת אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,

⁽²⁾ [וּלְמַה זְכוּ יִשְׂרָאֵל לְכָר?] מִפְּנֵי שֶׁהֵם עֶסְקִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְבְּאֵר מַיִם חַיִּים,

⁽³⁾ וּבִזְכוּת נִסּוּךְ הַמַּיִם שֶׁמִּנְסַכִּים עַל הַמִּזְבֵּחַ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַבְּנוּי בִירוּשָׁלַם, הַנִּקְרָא "לְבָנוֹן".

[הִתְרַגּוּם קוֹרָא אֶת הַפְּסוּק כִּךְ:

מַעֲנֵן גְּזִים (מִי הַשִּׁילּוּחַ, וּמִים הַנּוֹזְלִים מִלְבָּנוֹן) – הֵם בּוֹכוֹת:

(1) בְּאֵר מַיִם חַיִּים;

(2) וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן – בּוֹכוֹת מִים שֶׁנּוֹזְלִים עַל הַמִּזְבֵּחַ בְּחַג סוּכוֹת, בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַקְּרוּי "לְבָנוֹן".

עַל שֵׁם שְׁמִלְבִּין עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל – שְׁמִבִּיאִים קִרְבָּן וּמִתוֹוִדִים, וּמִתְכַּפֵּר לָהֶם. (יִומָא לֵט:)]

ח,יג) ⁽¹⁾ הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִזִּים – ⁽²⁾ חֲבָרִים ⁽³⁾ מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלֶךָ ⁽²⁾ הַשְּׁמִיעֵנִי!:

אמר שלמה בסוף נבואתיה: [בסוף שירה זו, שאנו עומדים לקראת סיומה]:

"עתיד מרי עלמא למימר לכנשתא דישראל בסוף יומיא:

⁽¹⁾ 'אנת כנשתא דישראל דמתילא לגנתא קלילא ביני אמיא,

⁽²⁾ ויתבא בבית מדרשא עם חבירי סנהדרין,

⁽³⁾ ושאר עמא דציתין לקל ריש מתיבתא, ואלפין מפומיה פתגמי אורייתא –

⁽⁴⁾ אשמיעני קל מליך בעדן דאת יתבא לזכאה ולחיבא, ואיהי מסכים לכל מה דאת עבדא:

אמר שלמה בסוף נבואתו – "עתיד אדון העולם לומר לכנסת ישראל, באחרית הימים:

⁽¹⁾ 'את כנסת ישראל המשולה לגנה קטנה בין האומות, ⁽²⁾ ויושבת בבית המדרש עם חבירי הסנהדרין,

⁽³⁾ ושאר העם המקשיבים לקול ראש הישיבה, ולומדים מפיו דברי תורה –

⁽⁴⁾ השמעני קול דבריך בשעה שאת יושבת בדיו לזכות ולחיב, ואהיה מסכים לכל מה שאת עושה.

ח,יד) ⁽¹⁾ בְּרַח | דוּדֵי ⁽²⁾ וְדַמְהֶלֶךְ לְצַבִּי ⁽³⁾ אֲוֹ לְעֹפֶר הָאֵילִים – ⁽⁴⁾ עַל הָרֵי ⁽⁵⁾ בְּשָׁמַיִם:

בההיא שעתא, [=כשה' יאמר לה: "השמיעני" (פסוק קודם)] יימרון סבי כנשתא דישראל:

⁽¹⁾ "ערוק לך רחימי מרי עלמא מארעא הדא מסאבתא, ותשרי שכינתך בשמי מרומא.

ובעדן עקתו דאנתנא מצלו קדמך –

⁽²⁾ תהי דמי לטביא – דבעדן דדמיד, עינא חדא קמיץ ועינא חדא פתיח;

⁽³⁾ או כאורזילא דאילא – דבעדן דעריק מסתפל בתריה;

כן אנת תהי משגח בן ומסתפל בצערן ובסגופן משמי מרומא,

עד זמן דתתרעי בו, ותפרוק יתו, ותעיל יתו ⁽⁴⁾ על טורא דירושלם,

⁽⁴⁾ ותמן יסקון כהניא קדמך קטורת בוסמין:

באותה שעה, יאמרו זקני כנסת ישראל:

⁽¹⁾ "ברח לך דודי אדון העולם מהארץ הזו הטמאה, ותשרה את שכינתך בשמי מרום.

ובזמן מצוקתנו שאנו מתפללים לפניך –

⁽²⁾ תהיה דומה לצבי – שבשעה שהוא ישן, עינו אחת סגורה ועינו אחת פתוחה,

⁽³⁾ או כעופר האילים – שבשעה שבורח מסתכל לאחוריו,

כן אתה תהיה משגיח בנו ומסתכלת בצערנו ובסגופנו משמי מרום,

עד זמן שתחפוץ בנו, ותגאל אותנו, ותעלה אותנו ⁽⁴⁾ על הר ירושלים, [=הר המוריה שעליו יעמוד בית המקדש]

⁽⁵⁾ ושם יקטירו הכהנים לפניך, קטורת סמים.